

Avertizare sau amenințare – clarificări necesare

19 martie 2004

Gili Cârstea

Ce a fost în Eden? O avertizare, sau o amenințare? Dumnezeu a zis: „...În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

Într-un dialog asupra acestui subiect, un profesor adventist spunea că fraza de mai sus a fost o amenințare, în sensul că Dumnezeu va lua măsuri punitive împotriva călcătorilor legii. Noi credem că a fost o avertizare, o înștiințare că gestul incriminat va produce consecințe devastatoare, fără amestecul sau intervenția lui Dumnezeu.

În lumina care se revarsă de pe Golgota, noi am înțeles că Dumnezeu nu amenință, acesta fiind un principiu fundamental al dragostei jertfitoare. Tot ce poate face un tată iubitor este să avertizeze. Pe tărâm spiritual, între amenințare și avertizare se află un ocean cât groapa Marianelor de adânc.

Ați găsit în Biblie ceva la acest subiect? Dacă nu, iată:

„Dacă poporul acesta sau un prooroc sau un preot te va întreba: ‚Care este amenințarea Domnului?’ să le spui care este această amenințare: ‚Vă voi lepăda, zice Domnul.’

Și pe proorocul, pe preotul sau pe acela din popor care va zice: ‚O amenințare a Domnului’ îl voi pedepsi, pe el și casa lui! Așa să spuneți însă, fiecare aproapelui său, fiecare fratelui său: ‚Ce a răspuns Domnul?’ Sau: ‚Ce a zis Domnul?’

Dar să nu mai ziceți: ‚O amenințare a Domnului’ căci cuvântul fiecăruia va fi o amenințare pentru el, dacă veți suci astfel cuvintele Dumnezeului Celui viu, cuvintele Domnului oștirilor, Dumnezeului nostru!

Așa să zici proorocului: ‚Ce ți-a răspuns Domnul?’ Sau: ‚Ce a zis Domnul?’

Dar dacă veți mai zice: ‚O amenințare a Domnului’ atunci așa vorbește Domnul: Pentru că spuneți cuvintele acestea: ‚O amenințare a Domnului’ cu toate că am trimis să vă spună să nu mai ziceți: ‚O amenințare a Domnului,’ din pricina aceasta, iată, vă voi uita, și vă voi lepăda, pe voi și cetatea pe care v-o dădusem vouă și părinților voștri, vă voi arunca dinaintea Mea; și voi pune peste voi o veșnică ocară și o veșnică necinste, care nu se va uita” (Ieremia 23:33-40).

Dumnezeul nostru delicat și amabil nu amenință, atunci când este disprețuit. El doar, cu durere, ne dă libertatea să alegem drumul pe care vrem să mergem, ne lasă să ne bucurăm de fanteziile noastre, în speranța că ne vom scârbi de roșcovele și cocina de porci, și ne vom întoarce la El. Haina curată, inelul și masa de ospăț sunt pregătite și așteaptă.

Dar atât timp cât la capătul drumului ne așteaptă amenințarea Tatălui, cât de puțini vor fi cei ce vor îndrăzni să renunțe la cocină...